

INGEN VET VAR HAREN HAR SIN GÅNG (Sommarkäseri 2012)

Du har väl inte redan glömt det korta, nästan försumbara, midsommarvädret 2012? Hänryckningens tid då allt kan hända - och hände! Jag själv har minsann INTE glömt!

Som så många andra hade naturligtvis även jag bundit en blomsterkrans kring det i mitt fall självstripiga håret. Min avsikt var att vimla mig i blandet, förlåt, blanda mig i vimlet i den varma midsommarkvällen, årets härligaste kväll då många får vad dom vill och många får mer än dom vill! Jag själv tillhörde i år den som fick mer än jag ville och med råge därtill!

Om ni bara tänker efter lite extra så vet ni att många har blivit helt **ruinerad** den kvällen på alla underbara kramar och omfamningar, men inte jag. Jag blev istället **urinerad** alldeles av mig själv och fick lov att sitta stilla i solen och vändas. Om jag bara reste på mig en enda gång skulle alla genast kunna konstatera att jag såg ut som ett Rådjur i baken. Om ni har skådat ett Rådjur i aktern nån gång och sett den vackra rosen i akterspegeln så vet ni och förstår!

Detta ska inte bli en sommarsaga, jag lovar, utan en krass verklighet, vänta så ska ni få höra!

Precis lagom till festen i naturen kom det som ingen vill önska ens sin argaste rival. Den mest önskade urinvägsinfektionen i historien blommade upp med blixstens hastighet. Det var mindre lustbetonat än blomsterkransen kring mitt hår ville utstråla. Ett utstrålande blev det trots allt, men inte av den art jag önskade. Karusellen var igång, tio för de stora och fem för de små, och min kniptång var helt ur funktion.

Nu vet alla att läkeriverkstaden är stängd under helger, men det kommer alltid en måndag. För en del är det till och med sju måndagar i veckan. Nu kan säkert också alla räkna ut vad som hände sen. Tempen både i örat och i baken åkte i höjden och blodprovet fick som vanligt skrämshicka. Några tjocka maskar SULFA i magen sjöng Det blir bättre och bättre dag för dag, men dom maskarna började ganska snart sjunga mot bättre vetande. Det blev en snabb ambulansresa till den större läkeriverkstaden i "Sveriges närmaste

stad" för att genomlida akt nummer två.

Nu började det verkliga äventyret, för nu sattes jag omedelbart i KARANTÄN för agrara ändamål. Från och med nu skulle jag odlas under tre dygn i isolering och mitt liv som enkelt frö skulle inte få fortsätta så länge till. Effektivt försågs jag med dropp för jämn fuktighet och detta ska visst vara verksamt även för busfrön. De tog skrap från näsan, skrap från mina onda tår, skrap framifrån och skrap bakifrån, för nu skulle jag odlas. Tänk att man så överraskande fick bli en alldeles egen odlingsruta på gamla dar!

Att bli satt i karantän innebär isolering. Under dygnen som odlingarna pågick satt jag i total husarrest. Inte lämna rummet och ingen fick gå in utan tillstånd. Varningsskylt på dörren som in till en pestsmittad.

Tur i allt elände att jag bara hade någon meter in till toaletten, för nu exploderade hela jag. Att jag var en stor skithög det visste jag redan, men nu fick jag det också bevisat. På mindre än en sekund var läkeriuniformen, droppställningen och hela läkeriets toalett inklusive mig själv en enda stor diarrécentral.

Eftersom jag var bunden till slangar och ledningar och förlorat

möjligheten som frigångare måste hela uniformen klippas loss i hast, och en stor personalintensiv tvagning in och utvändigt måste bli nästa företag. Tänk vad en för min mage opassande Sulfakur kan ställa till det.

Men man ska inte ropa HEJ innan man ligger över bäckenet! Mitt under att allt kändes som pinsammast kom jag att osökt göra en jämförelse med en handelsresande på 1940 talet som fick det mycket svårare. Han hade tagit in på ett hotell i en stad i Norrland med gemensam toalett ute i korridoren, och även han råkade ut för diarré och kom i beråd. Men så kom han på lysande idén att han skulle kunna använda en strumpa som innedass och sen kasta ut den genom fönstret när han skulle göra sig av med den. Nu blev det så. Han öppnade fönstret på vid gavel och drog gardinen åt sidan och tog ett par steg bakåt från fönstret. Här greppade han tag om strumpskaftet och slog ett par hastiga cirklar med högerarmen för att få fart innan strumpan åkte ut genom fönstret. Men i sin iver och brådska hann han inte se att strumpan läckte och tak och väggar fick ny färg. I sin förtvivlan kallade han på städerskan och ville göra upp om rengöringen men kunde av henne

bara få höra att detta är obetalbart. Säg mig i alla fall hur du bar dig åt när du kunde skita mitt i prick på varenda prisma i kristallkronan och i taket?

Min karantän fortsatte de dagar odlingarna pågick och mitt enda nöje och tidsfördriv var att sitta framför fönstret och med min TV-kikare titta på folkvimlet utanför entrén. Det var ett nöje som verkligen eggade min fantasi med toalettdörren på vid gavel strax bakom min rygg på utifall att...

Det var en överraskande iakttagelse att se att så många människor per minut var i ständig rotation in och ut genom dörrarna. Olika hastighet, en del gående, andra nästan springande. Alla olika åldrar med eller utan rollator, en del med käpp eller krycka och en äldre dam som svävade fram som en Indisk tempeldanserska längs trottoaren.

Det var intressant att se så många olika gångarter vi människor har men som vi aldrig tänker på.

Hästarna har ju ett antal som skritt, trav och galopp till vardags, men vi människor har så många olika fotställningar som hästarna inte har. I vimlet såg jag en som hade fötter som pekade tio i två och flera med fötterna

pekande fem i ett, vilket såg mera naturligt ut. De flesta gick som räven fot efter fot som efter ett snöre. Den mest unika gångarten jag såg den tredje dagen under karantänen var den tämligen unga personligheten som gick så mycket inåt med fötterna att den lätt kunde ha trampat och snava på sina egna tår. Förr i världen sa man skämtsamt att den som gick inåt med fötterna hade hemlängtan!

Så var det de smygande eller trippande stegen som följde med åldern och naturligtvis den skiftande hållningen på kroppen.

En av karaktärerna gick framåt lutad på halvkrokiga ben liksom klar att sätta sig direkt. Det talas så ofta om kroppsspråkets betydelse i det mänskliga umgänget och mitt tillfälliga fönstertittande mellan varven gav mig även många filosofiska tankar om de många olika karaktärerna. Varifrån och varthän? Trötta eller utvilade steg? Steg med smärta eller i behag? Steg i sorg eller glädje? Kroppsspråket har många undertoner som talar mer än ord.

Det känns därför rätt angeläget att inte avsluta detta kåseri med enbart kåseriets vokabulär och formspråk utan ge det lite av eftertanke och kontemplation. Jag blev tagen lite av sides en kort tid

och fick uppleva vår goda sjukvård från insidan när den fungerar som bäst och som vi bäst förväntar oss att den ska fungera. Jag har träffat läkare och sjuksköterskor och gräsrotspersonal alla kategorier som uträttar storverk

Göte Ingelman 2012.

med hjärtat på rätta stället. Min heder och vördnad och tacksamhet till alla berörda. Det skadar nog ingen att bli tagen lite avsidet någon gång ibland för att hitta sig själv och få tid att tänka efter - före!